

[Dohrmann]

nistkina. Hvis det da så bare havde været det eneste sted, man havde gået og smidt penge ud, men der er jo næsten ikke den plet på landkortet, der ikke skal have penge, og jo mere tåbelige regimer man har rundt om, jo bedre. Der sker altså det, at man plukker lønmodtagerne i skat, man smider pengene ud til ufornuftige ting, man rutter med pengene, man strør om sig, som om vi var nogle krøsusser alle sammen. Der mener vi, at man med det oplæg, regeringen her er kommet med, faktisk har lagt gift for de overenskomstforhandlinger, der skal føres.

Vi kan under ingen omstændigheder under de betingelser støtte det foreliggende lovforslag. Vi vil en helt anden vej. Vi vil give befolkningen en garanti for, at man herindefra vil gøre alt for at holde udgifterne, skatterne og nødvendige ting som el og andre ting, som man bruger i det daglige, i ro. Men det, vi oplever, er, at priserne stiger. Man lægger afgifter på, man presser en masse ting ned over hovedet på folk med det formål at plukke og forringe indtjeningen. Det ødelægger konkurrenceevnen for vores erhvervsliv, for vi ved jo alle sammen, at enhver udgift havnerovre hos erhvervslivet.

Derfor må vi med skam konstatere, at den politik, regeringen har ført siden valget, ligner den – ja, den er faktisk en tro kopi af den, socialdemokraterne har ført i mange, mange år, og det vil vi ikke medvirke til.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Hvis vi tager udgangspunkt i virkeligheden, i virkeligheden hos en arbejdsløs, en bistanstklient, en familie med en lav indkomst, så er virkeligheden ikke den, at den politik, denne regering fører, er til gavn for dem. Nej, tværtimod. Her viser især den fortsatte suspension af dyrtiden, at regeringen helt bevidst fører en politik, der er lønarbejderfjendsk og helt tydeligt mod de grupper, der har det allerdårligst. En dyrtidsregulering er jo ikke bare en lønstigning, slet ikke. Dyrtidsregulering er et udtryk for, at en løn skal bevare sin købekraft. Hullerne i den eksisterende, men fortsat suspenderede regulering er ellers så store som i et dørslog. Dækningsgraden i dag er jo blot 20–30 pct. efter den lange kæde af angreb, dyrtidsreguleringen har været udsat for i tidernes løb. Jeg tænker her på alle de nulstillinger og indfrysninger,

vi har set fra regeringer af både den ene og den anden farve.

Hvis vi forudsætter, at priserne stiger med 6 pct. i 1984 og 1985, vil den fortsatte suspension betyde, at lønarbejderne taber endnu 3.600 kr., og det er noget, der kan mærkes især i lavindkomstfamilier, især hos de enlige forsørgere, især hos de de enlige kvindelige forsørgere, som har de dårligst lønnede job. De har nemlig haft mest glæde af dyrtidsreguleringen, idet den bliver udbetalt med ens kronebeløb til alle og således er den mest solidariske lønreguleringsfaktor, som tænkes kan.

Det er bare én af de ting, der kommer. En masse andre punkter fra forslaget kommer oveni. Tænk blot på bidraget til dagpengefondens, der ligefrem skal have en overdækning, og som i virkeligheden ikke kan kaldes andet end en skjult skatteforhøjelse ad bagdøren. For de arbejdsløse, og især de arbejdsløse på dimittendsatsen, er situationen nærmest katastrofal. Fra den dag, dagpengefastfrysningen blev en realitet, altså fra den 1. januar 1983, og indtil april 1986, hvor den skal reguleres igen under en eller anden form, der endnu er ukendt, og som det ikke har været muligt at få regeringen til at løfte sløret for, vil de arbejdsløse have mistet 16–19 pct.

Hvad er så kompensationen for alt dette her efter en borgerlig opfattelse? Jo, de borgerlige siger, at der bliver masser af flere arbejdspladser, men hvis man tager regeringens egne optimistiske tanker i betragtning og regner på det, vil det alt andet lige tage 17 år, inden arbejdsløsheden er afskaffet. Er det noget at være specielt stolt af?

Regeringen har brystet sig af, at der har været en nedadgående tendens i arbejdsløsheden, og det er da også rigtigt nok, at der har været sådan et småopsving i beskæftigelsen, men det er ikke andet end et af de småopsving, der af og til har været lige siden 1974. Regeringen og de borgerlige kan ikke benægte, at der nu er en opadgående tendens i arbejdsløsheden, en opadgående tendens, der især rammer kvinderne. Hvis de skal benægte det, skal de benægte virkeligheden, og så må de komme med beviser for, at de tal, vi læste i går, ikke passer.

Summa summarum, der er kun ét svar på alt dette her. Regeringens politik må styrtes og kastes i grus, og der må opbygges en styr-